TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 5. jūlijā *

Lieta C-255/05

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam,

ko 2005. gada 16. jūnijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv M. Konstantinidis [*M. Konstantinidis*], pārstāvis, kam palīdz F. Luī [*F. Louis*] un A. Kapobjanko [*A. Capobianco*], *avocats*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Itālijas Republiku, ko pārstāv I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz M. Fjorilli [*M. Fiorilli*], *avvocato dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv T. Heriss [*T. Harris*], pārstāvis, kam palīdz Dž. Mauriči [*J. Maurici*], *barrister*,

persona, kas iestājusies lietā.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši P. Kūris [*P. Kūris*], J. Makarčiks [*J. Makarczyk*] (referents), L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*],

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka:

— *ASM Brescia SpA* sabiedrībai piederošas "trešās sadedzināšanas līnijas" (turpmāk tekstā — "trešā sadedzināšanas līnija") — kas ir iekārta, uz kuru attiecas I pielikums Padomes 1985. gada 27. jūnija Direktīvā 85/337/EEK par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV L 175, 40. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1997. gada 3. marta Direktīvu 97/11/EK (OV L 73, 5. lpp., turpmāk tekstā — "Direktīva 85/337"), — īstenošanas projektam pirms būvniecības atļaujas izsniegšanas nepiemērojot Direktīvas 85/337 5.–10. pantā paredzēto ietekmes uz vidi novērtējuma procedūru un

— nenodrošinot, lai atļaujas izmantot trešo sadedzināšanas līniju pieteikums būtu sabiedrībai pieejams vienā vai vairākās publiskās vietās un laikā, kas ir pietiekams apsvērumu iesniegšanai, pirms kompetentā iestāde pieņem lēmumu, un nenodrošinot, lai lēmums par šo pieteikumu un atļaujas kopija būtu pieejami sabiedrībai,

Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkts un 4. panta 1. punkts un Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 4. decembra Direktīvas 2000/76/EK par atkritumu sadedzināšanu (OV L 332, 91. lpp.) 12. panta 1. punkts.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

Direktīva 75/442/EEK

2 1. pants Padomes 1975. gada 15. jūlija Direktīvā 75/442/EEK par atkritumiem (OV L 194, 47. lpp.), kas grozīta ar Komisijas 1996. gada 24. maija Lēmumu 96/350/EK (OV L 135, 32. lpp., turpmāk tekstā — "Direktīva 75/442"), noteic:

"Šajā direktīvā:

a) "atkritumi" ir jebkura viela vai priekšmets, kas iekļauts I pielikumā noteiktajās kategorijās un no kā īpašnieks atbrīvojas, ir nodomājis atbrīvoties vai ir spiests atbrīvoties;

[..]

d) "apsaimniekošana" ir atkritumu savākšana, pārvadāšana, reģenerācija un apglabāšana, tostarp šādu darbību pārraudzība un apglabāšanas vietu aprūpe pēc to slēgšanas;

e) "apglabāšana" ir jebkuras darbības, kas minētas IIA pielikumā;

f) "reģenerācija" ir jebkuras darbības, kas minētas IIB pielikumā;

[..]."

3 Saskaņā ar šīs direktīvas 4. pantu:

"Dalībvalstis paredz vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu, neapdraudot cilvēka veselību un neizmantojot metodes vai darbības, kas varētu radīt kaitējumu videi un, jo īpaši:

— neapdraudot ūdeņus, gaisu, augsni, augus un dzīvniekus,

— neradot traucējošus trokšņus un smakas,

— neradot negatīvu ietekmi uz lauku vidi un īpaši aizsargājamām teritorijām.

[..]"

4 Saskaņā ar šīs direktīvas 9. panta 1. punktu:

"Lai īstenotu 4., 5. un 7. pantu, jebkuram uzņēmumam, kas nodarbojas ar IIA pielikumā minētajām darbībām, jāsaņem 6. pantā minētās kompetentās iestādes atļauja.

[..]"

5 Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 10. pantu:

"Lai piemērotu 4. pantu, jebkuram uzņēmumam, kas veic IIB pielikumā paredzētās darbības, jāsaņem atļauja."

6 Direktīvas 75/442 11. panta 1. punkts paredz:

"Neskarot [..] Direktīvu 78/319/EEK [..], var izdarīt šādus izņēmumus no 9. un 10. pantā paredzētās prasības attiecībā uz atļaujām:

[..]

b) uzņēmumi, kas veic atkritumu reģenerāciju.

Šos izņēmumus piemēro tikai tad, ja:

— kompetentās iestādes ir paredzējušas vispārīgus noteikumus katram darbības veidam, paredzot atkritumu daudzumus, veidus un nosacījumus, ar kādiem konkrēto darbību var veikt, nepiemērojot prasības attiecībā uz atļaujām,

un

— atkritumu veids un daudzums un reģenerācijas un apglabāšanas metodes ir tādas, kas atbilst 4. pantā noteiktajām prasībām."

7 Direktīvas 75/442 IIA pielikuma ar nosaukumu "Apglabāšanas darbības" mērķis ir uzskaitīt praksē veiktas atkritumu apglabāšanas darbības. Tajā norādīts, ka saskaņā ar šīs direktīvas 4. pantu atkritumi jāapglabā, neapdraudot cilvēka veselību un neizmantojot metodes vai darbības, kas varētu radīt kaitējumu videi.

8 Šīs direktīvas IIB pielikuma ar nosaukumu "Darbības, kuru rezultātā var notikt atkritumu reģenerācija" mērķis ir uzskaitīt šīs praksē veiktās darbības. Arī tajā ir norādīts, ka saskaņā ar 4. pantu atkritumu reģenerācija jāveic, neapdraudot cilvēka veselību un neizmantojot metodes vai darbības, kas varētu radīt kaitējumu videi.

Direktīva 85/337

9 Direktīvas 85/337 1. panta 2. un 3. punkts ir formulēti šādi:

"2. Šajā direktīvā:

"projekts" nozīmē:

— celtniecības darbu vai citu ierīkošanu vai programmu izpildi,

— citu iejaukšanos dabiskajā apkārtnē un ainavā, to skaitā iejaukšanos, kas saistīta ar minerālo resursu ieguvi;

"attīstītājs" nozīmē:

atļaujas pieprasītāju privātam projektam vai valsts iestādi, kas ierosina projektu;

"attīstības piekrišana" nozīmē:

kompetentās iestādes vai iestāžu lēmumu, kas piešķir attīstītājam tiesības turpināt projektu.

3. Kompetentā iestāde vai iestādes ir tās, ko dalībvalstis ieceļ kā atbildīgās par to pienākumu izpildi, kuri izriet no šīs direktīvas."

10 Saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta 1. un 2. punktu un 3. punkta pirmo daļu:

"1. Dalībvalstis nosaka visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka, pirms tiek dota piekrišana, tos projektus, kuriem var būt būtiska ekoloģiskā ietekme *inter alia* to rakstura, izmēra vai atrašanās vietas dēļ, pakļauj novērtējumam attiecībā uz to ietekmi. Šie projekti ir noteikti 4. pantā.

2. Ekoloģiskās ietekmes novērtējumu var iekļaut dalībvalstīs pastāvošajā projektu apstiprināšanas procedūrā vai, ja tas neizdodas, citā procedūrā, vai procedūrā, kas jāizveido, lai īstenotu šīs direktīvas mērķus.

[..]

3. Neskarot 7. pantu, dalībvalstis var izņēmuma gadījumos konkrētu projektu pilnībā vai daļēji atbrīvot no to noteikumu piemērošanas, kas paredzēti šai direktīvā."

11 Šīs direktīvas 3. pants noteic:

"Ekoloģiskā ekspertīze nosaka, raksturo un novērtē noteiktā veidā, ņemot vērā katru atsevišķu gadījumu un saskaņā ar 4. līdz 11. pantu, projekta tiešo un netiešo ietekmi uz šādiem faktoriem:

— dzīvām būtnēm, faunu un floru,

— augsni, ūdeni, gaisu, klimatu un ainavu,

— materiālajiem labumiem un kultūras mantojumu,

— mijiedarbību starp faktoriem, kas minēti pirmajā un otrajā ievilkumā."

12 Šīs pašas direktīvas 4. panta 1. punkts paredz:

"Saskaņā ar 2. panta 3. punktu to veidu projektus, kas uzskaitīti I pielikumā, pakļauj novērtējumam saskaņā ar 5. līdz 10. pantu."

13 Direktīvas 85/337 I pielikuma 10. punktā ir uzskaitītas tās atkritumu apglabāšanas iekārtas nebīstamo atkritumu sadedzināšanai vai ķīmiskai apstrādei, kā noteikts Direktīvas 75/442 IIA pielikuma D9. punktā, kuru jauda pārsniedz 100 tonnas dienā.

Direktīva 2000/76

14 Saskaņā ar Direktīvas 2000/76 3. panta 12. punktu šajā direktīvā:

""atļauja" nozīmē rakstisku lēmumu [vai vairākus šādus lēmumus], ko pieņem kompetentā iestāde, kas piešķir iekārtas ekspluatācijas atļauju, ievērojot konkrētus nosacījumus, kuri garantē, ka iekārta atbilst visām šajā direktīvā noteiktajām prasībām. Atļauja var attiekties uz vienu vai vairākām iekārtām, kas atrodas vienā vietā un kurām ir viens operators".

15 Šīs direktīvas 4. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Neskarot Direktīvas 75/442/EEK 11. pantu vai Direktīvas 91/689/EEK 3. pantu, atkritumu sadedzināšanas un līdzsadedzināšanas iekārtas nedrīkst ekspluatēt, nesaņemot atļaujas šo darbību veikšanai."

16 Direktīvas 2000/76 12. panta 1. punkts par informācijas pieejamību un sabiedrības iesaistīšanos noteic:

"Neskarot Padomes Direktīvu 90/313/EEK un Direktīvu 96/61/EK, lai dotu iespējas paust viedokli, pirms kompetentā iestāde pieņem attiecīgu lēmumu, vienā vai vairākās vietās, piemēram, vietējo pašvaldību iestādēs, sabiedrībai noteiktu laiku ir pieejami pieteikumi jaunu sadedzināšanas iekārtu vai līdzsadedzināšanas iekārtu atļauju saņemšanai. Sabiedrībai ir pieejams arī šis lēmums, kas ietver vismaz atļaujas kopiju, kā arī jebkādus tā vēlākus grozījumus un papildinājumus."

Valsts tiesiskais regulējums

17 Ar 1986. gada 8. jūlija Likuma Nr. 349, ar kuru izveido Vides ministriju (1986. gada 15. jūlija *GURI* Nr. 59), 6. pantu Direktīva 85/337 tika transponēta Itālijas tiesībās. Pēc tam ar 1994. gada 22. februāra Likuma Nr. 146 par noteikumiem par ietekmes uz vidi novērtējumu (1994. gada 4. marta *GURI* Nr. 52 kārtējais pielikums) 40. pantu Itālijas valdība tika aicināta ar precīzu vadlīniju un koordinēšanas aktu definēt nosacījumus, kritērijus un tehniskos standartus, lai ietekmes uz vidi novērtējuma procedūru piemērotu projektiem, uz ko attiecas minētās direktīvas II pielikums.

18 Itālijas Republikas prezidenta 1996. gada 12. aprīļa dekrēta ar nosaukumu "Vadlīniju un koordinēšanas akts, kas pieņemts 1994. gada 22. februāra Likuma Nr. 146 par

noteikumiem par ietekmes uz vidi novērtējumu 40. panta 1. punkta ieviešanai" (*GURI* Nr. 210, 28. lpp., turpmāk tekstā — "*DPR*"), 1. panta 3. punkts noteic:

"A pielikumā paredzētajiem projektiem piemēro ietekmes uz vidi novērtējuma procedūru."

19 3. panta 1. punkts Ministru padomes prezidenta 1999. gada 3. septembra dekrētā ar nosaukumu "Vadlīniju un koordinēšanas akts, ar ko groza un papildina iepriekšējo vadlīniju un koordinēšanas aktu, kas pieņemts 1994. gada 22. februāra Likuma Nr. 146 par noteikumiem par ietekmes uz vidi novērtējumu 40. panta 1. punkta ieviešanai" (1999. gada 27. decembra *GURI* Nr. 302, 17. lpp., turpmāk tekstā — "*DPCM*"), ar kuru grozīta *DPR* A pielikuma sākotnējā redakcija, paredz:

"1996. gada 12. aprīļa *DPR* A pielikuma i), l) [..] punkts tiek aizstāti ar šādiem punktiem:

i) bīstamo atkritumu apglabāšanas un reģenerācijas iekārtas, izmantojot darbības, kas paredzētas 1997. gada 5. februāra Likuma-dekrēta Nr. 22 [(1997. gada 15. februāra *GURI* Nr. 38; turpmāk tekstā — "Likums-dekrēts")] B pielikumā un C pielikuma R1.–R9. punktā, izņemot reģenerācijas iekārtas, kam piemēro šī paša likuma-dekrēta 31. un 33. pantā paredzētās vienkāršotās procedūras [..]

l) nebīstamo atkritumu apglabāšanas un reģenerācijas iekārtas, kuru jauda pārsniedz 100 tonnas dienā, izmantojot sadedzināšanu vai [Likuma-dekrēta]

B pielikuma D2. un D8.–D11. punktā un C pielikuma R1.–R9. punktā noteiktās apstrādes darbības, izņemot reģenerācijas iekārtas, kam piemēro šī paša likuma-dekrēta 31. un 33. pantā paredzētās vienkāršotās procedūras [..]."

20 Likuma-dekrēta noteikumi, kuros aprakstītas atkritumu īpašības un darbības, kas ļauj izmantot vienkāršoto procedūru, tika pieņemti, transponējot Direktīvas 75/442 11. pantu.

21 It īpaši no Likuma-dekrēta 33. panta 1. punkta izriet, ka, ievērojot noteiktus tehniskos standartus, atkritumu reģenerācijas darbības var veikt, kad ir beidzies 90 dienu termiņš, skaitot no dienas, kad šo darbību uzsākšana ir paziņota teritoriāli atbildīgajai provincei.

22 Šī dekrēta 33. panta 2. punkts detalizēti izklāsta tehnisko standartu saturu gan nebīstamajiem, gan bīstamajiem atkritumiem.

23 Saskaņā ar šī likuma-dekrēta 33. panta 3. punktu province īpašā reģistrā ieraksta uzņēmumus, kuri tai paziņo par darbības uzsākšanu, un 1. punktā paredzētajā termiņā pēc savas ierosmes pārbauda, vai ir izpildīti prasītie nosacījumi.

24 Visbeidzot no Likuma-dekrēta 33. panta 4. punkta izriet — tiklīdz province konstatē, ka tehniskie standarti un 1. punktā minētie nosacījumi netiek ievēroti, tā izdod motivētu rīkojumu, aizliedzot uzsākt vai veikt darbību, ja vien ieinteresētā persona pārvaldes iestādes iepriekš noteiktā termiņā neizpilda spēkā esošo tiesību aktu prasības.

Pirmstiesas procedūra

25 2003. gada 28. aprīļa vēstulē Komisija lūdza Itālijas Republiku sniegt informāciju *inter alia* par Direktīvā 85/337 un Direktīvā 2000/76 paredzēto procedūru piemērošanu trešajai sadedzināšanas līnijai.

26 Šī dalībvalsts norādīja, ka tā, pirmkārt, trešās sadedzināšanas līnijas projektam nav piemērojusi ietekmes uz vidi novērtējuma procedūru, jo uz to attiecas ar *DPCM* grozītā *DPR* A pielikuma l. punktā paredzētais izņēmums, un, otrkārt, īstenojusi vairākus Direktīvas 2000/76 12. pantam atbilstošus publiskošanas un konsultāciju pasākumus.

27 Ņemot vērā šīs Itālijas Republikas sniegtās atbildes un atzīstot tās par nepietiekamām, Komisija uzsāka pirmstiesas procedūru, nosūtot ar 2003. gada 19. decembri datētu brīdinājuma vēstuli.

28 Ar 2004. gada 8. jūnija vēstuli Itālijas kompetentās iestādes ņēma vērā trešās sadedzināšanas līnijas apsaimniekotāja gribu šo līniju, kuras darbības uzsākšana atļauta 2003. gada decembrī, pakļaut ietekmes novērtējumam.

29 Tad 2004. gada 9. jūlijā Komisija, izdodot argumentētu atzinumu, aicināja Itālijas Republiku veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai divu mēnešu laikā pēc šī atzinuma saņemšanas izpildītu it īpaši tos pienākumus, kas izriet no Direktīvas 85/337.

30 2005. gada 31. janvāra vēstulē Itālijas Republika apstiprināja, ka trešās sadedzināšanas līnijas apsaimniekotājs ir iesniedzis formālu pieteikumu par ietekmes uz vidi novērtējumu, kas publicēts 2004. gada 11. decembrī. Tad ar 2005. gada 3. maija vēstuli tā iesniedza dokumentus par novērtējuma procedūras norises stāvokli un norādīja, ka tā ir tuvu noslēgumam.

31 Uzskatīdama iepriekš minētajās Itālijas valdības atbildes vēstulēs pausto nostāju par neapmierinošu, Komisija saskaņā ar EKL 226. panta otro daļu cēla šo prasību.

Par prasību

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

32 Itālijas Republika apgalvo, ka Komisijas prasība nav pieņemama, jo tai nav intereses celt prasību. Komisijai nav intereses pieprasīt jau izpildīta pienākuma izpildi. Tādējādi, ņemot vērā to pozitīvo slēdzienu par trešās sadedzināšanas līnijas atbilstību vides prasībām, kas izrietēja no 2005. gada 3. jūnija starpministriju dekrēta, kas pieņemts, noslēdzot atbilstoši šī sprieduma 30. punktā minētajiem nosacījumiem īstenoto novērtējuma procedūru, kavēšanās izvērtēt ietekmi uz vidi nav nekādi tai kaitējusi. Izņēmuma kārtā ir pastāvējusi formāla prettiesiskuma situācija, kas saistīta ar to, ka ietekme uz vidi nav tikusi izvērtēta; šī situācija tika labota.

33 Itālijas Republika piebilst, ka Komisija prasa pildīt neloģiskus pienākumus un tāpēc, nerīkojoties atbilstoši labas pārvaldības un samērīguma principam, tā ir pārsniegusi savas pilnvaras.

34 Komisija norāda, ka tā ir saglabājusi tiešu, specifisku un konkrētu interesi attiecībā uz šo prāvu. Šajā sakarā, runājot par interesi celt prasību sakarā ar Direktīvas 85/337 pārkāpumu, tā apgalvo — tas, ka kompetentās iestādes ir veikušas trešās sadedzināšanas līnijas ietekmes uz vidi novērtējumu, ir mazsvarīgs fakts, jo šī līnija neatbilst minētās direktīvas prasībām, tāpēc ka projektiem, kas var būtiski ietekmēt vidi *inter alia* to rakstura, apmēru vai īstenošanas vietas dēļ, pirms atļaujas piešķiršanas jāpiemēro atļaujas pieteikuma un šīs ietekmes novērtējuma procedūra.

35 Pēc Komisijas domām, tam vien, ka trešās sadedzināšanas līnijas apsaimniekotājs paudis vēlēšanos prasīt veikt šīs iekārtas ietekmes uz vidi novērtējumu, kaut arī minētā iekārta jau bija uzstādīta un tās darbība — uzsākta, nav nekādas nozīmes, jo vairāk tāpēc, ka novērtējuma pieteikums tika iesniegts tikai 2004. gada 7. decembrī un tas veikts, kad jau bija beidzies argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš.

36 Turklāt Komisija norāda, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka, īstenojot tai ar EKL 226. pantu piešķirtās pilnvaras, Komisijai nav jāpierāda specifiska interese celt prasību.

Tiesas vērtējums

37 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, īstenojot tai ar EKL 226. pantu piešķirtās pilnvaras, Komisijai nav jāpierāda interese celt prasību. Komisijas uzdevums ir pēc savas

ierosmes un vispārējās interesēs raudzīties, lai dalībvalstis piemērotu Kopienu tiesības, un panākt, ka tiek konstatēta no Kopienu tiesībām izrietošo valsts pienākumu iespējamā neizpilde, lai šo pārkāpumu tādējādi apturētu (skat. 2001. gada 1. februāra spriedumu lietā C-333/99 Komisija/Francija, *Recueil*, I-1025. lpp., 23. punkts; 2005. gada 2. jūnija spriedumu lietā C-394/02 Komisija/Grieķija, Krājums, I-4713. lpp., 14. un 15. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2005. gada 8. decembra spriedumu lietā C-33/04 Komisija/Luksemburga, Krājums, I-10629. lpp., 65. punkts).

38 Turklāt tieši Komisijai ir jāizvērtē iespēja celt prasību pret dalībvalsti, jāidentificē noteikumi, kurus šī dalībvalsts ir pārkāpusi, un jāizvēlas brīdis, kad tā pret šo dalībvalsti uzsāk procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi; apsvērumi, kas nosaka šo izvēli, nevar ietekmēt prasības pieņemamību (skat. 1998. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-35/96 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-3851. lpp., 27. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Luksemburga, 66. punkts).

39 Šajā sakarā Tiesai ir jāpārbauda, vai pārmestā pienākumu neizpilde pastāv, nevis jālemj par Komisijas rīcības brīvības īstenošanu (skat. it īpaši 2002. gada 13. jūnija spriedumu lietā C-474/99 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-5293. lpp., 25. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Luksemburga, 67. punkts).

40 Pat uzskatot, ka *a posteriori* veikts sadedzināšanas trešās līnijas ietekmes uz vidi novērtējums var izbeigt apstrīdēto pienākumu neizpildi, katrā ziņā jākonstatē, ka šāda novērtējuma procedūra argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās — datumā, kad, izvērtējot pienākumu neizpildes esamību, pārbaudāma dalībvalsts situācija, — vēl netika uzsākta (skat. it īpaši 2005. gada 14. jūlija spriedumu lietā C-433/03 Komisija/Vācija, Krājums, I-6985. lpp., 32. punkts).

41 No iepriekšējiem apsvērumiem izriet, ka pamats par prasības nepieņemamību tāpēc, ka Komisijai neesot intereses celt prasību, ir jānoraida.

Par lietas būtību

42 Pamatojot savu prasību, Komisija izvirza divus iebildumus.

Par pirmo iebildumu par Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta un 4. panta 1. punkta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

43 Pēc Komisijas domām, uz trešo sadedzināšanas līniju, kas klasificēta kā iekārta reģenerācijas darbību veikšanai Direktīvas 75/442 IIB pielikuma izpratnē ar jaudu, kas pārsniedz 100 tonnas dienā, attiecas Direktīvas 85/337 I pielikuma 10. punkts un tāpēc tai pirms atļaujas izsniegšanas un uzbūvēšanas ir jāpiemēro ietekmes uz vidi novērtējuma procedūra. Komisija atzīmē — ja projekta ietekme uz vidi nav tikusi novērtēta, tad to ir izraisījuši paši Itālijas tiesību akti, kas neparedz šādas novērtējuma procedūras piemērošanu iekārtām, kas paredzētas vienkāršotām procedūrām pakļauto atkritumu reģenerācijai.

44 Komisija piebilst, ka, nepiemērojot ietekmes uz vidi novērtējuma procedūru visām iekārtām, kas veic to atkritumu reģenerācijas darbības, kuriem piešķirta atļauja saskaņā ar vienkāršoto procedūru, *DPCM* pārkāpj no Direktīvas 85/337 izrietošos pienākumus.

45 Itālijas Republika neatzīst pārmesto pienākumu neizpildi un aizstāvības nolūkos pārņem argumentus, kas izvirzīti lietā C-486/04 Komisija/Itālija, kurā spriedums (Krājums, I-11025. lpp.) tika pasludināts 2006. gada 23. novembrī.

46 Tādējādi tā vispirms norāda — tā kā trešā sadedzināšanas līnija uzsāka atkritumu reģenerāciju un ir pakļauta vienkāršotajām procedūrām, kas ieviestas ar Likumadekrēta 31. un 33. pantu, kas pieņemti, lai transponētu Direktīvas 75/442 11. pantu, šai līnijai netiek piemērota ietekmes uz vidi novērtējuma procedūra. Konstatējot saikni starp Direktīvu 85/337 un Direktīvu 75/442 attiecībā uz atkritumu jomā izmantotajiem tehniskajiem terminiem un atsaucoties uz pašu Direktīvas 85/337 I pielikuma 10. punkta un II pielikuma 11. punkta b) apakšpunkta tekstu, kas norāda vienīgi uz atkritumu apglabāšanas jēdzienu, Itālijas Republika uzskata, ka Direktīva 85/337 no savas piemērošanas jomas izslēdz iekārtas, kas veic atkritumu reģenerāciju.

47 Itālijas Republika tāpat apgalvo, ka Direktīvā 75/442 un Direktīvā 91/156 izdarīto grozījumu mērķis ir bijis ieviest kopēju terminoloģiju un saskaņotu atkritumu definīciju, kas ļauj tuvināt dažādus noteikumus, kas gan valsts, gan Kopienu līmenī regulē atkritumu jomu. No tā izriet — ja Direktīvā 97/11 ir minēts atkritumu jēdziens, tajā izmantotie termini un definīcijas pilnīgi noteikti ir aizgūti no šīs jomas tiesiskā regulējuma, proti, no Direktīvas 91/156.

48 Šī dalībvalsts piebilst — tā kā atkritumu reģenerācijas jomā emisijas nepārsniedz Kopienu tiesiskajā regulējumā paredzētās pieļaujamās robežas, novērtējuma procedūra nav jāveic, jo pašas atkritumu reģenerācijas mērķis ir vides aizsardzība.

49 2006. gada 7. aprīļa iestāšanās rakstā Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste atbalsta Itālijas Republikas prasījumus attiecībā uz [Komisijas] pirmo iebildumu.

— Tiesas vērtējums

50 Sākotnēji jāatzīmē, ka iepriekš minētajā 2006. gada 23. novembra spriedumā lietā Komisija/Itālija Tiesa ir atzinusi, ka, pieņemdama *DPCM* 3. panta 1. punktu, kas projektiem, kuri paredzēti bīstamu un nebīstamu atkritumu reģenerācijai ar jaudu, kas pārsniedz 100 tonnas dienā, un uz kuriem attiecas šīs direktīvas I pielikums un vienkāršotā procedūra Direktīvas 75/442 11. panta izpratnē, ļauj nepiemērot Direktīvas 85/337 2. panta 1. punktā un 4. panta 1. punktā paredzēto ietekmes uz vidi novērtējuma procedūru, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkts un 4. panta 1., 2. un 3. punkts.

51 Pienākumu neizpildi, ko šī iebilduma ietvaros pārmet Komisija, ir izraisījusi to valsts tiesību aktu piemērošana atsevišķam gadījumam, kuri, kā minēts iepriekšējā punktā, jau tika uzskatīti par nesaderīgiem ar Kopienu tiesībām.

52 Piemērojot šos tiesību aktus, kas neparedz ietekmes uz vidi novērtējuma procedūras piemērošanu atkritumu reģenerācijas iekārtām, uz kurām attiecas Likuma-dekrēta 31. un 33. pantā minētās vienkāršotās procedūras, trešā sadedzināšanas līnija tika atbrīvota no ietekmes uz vidi novērtējuma, kaut arī tā ir pieskaitāma to Direktīvas 85/337 I pielikuma 10. punktā paredzēto iekārtu kategorijai, kuras veic nebīstamu atkritumu apglabāšanu, tos sadedzinot vai ķīmiski apstrādājot, ar jaudu, kas pārsniedz 100 tonnas dienā. Trešajai sadedzināšanas līnijai *per se* pirms atļaujas izsniegšanas ir jāpiemēro ietekmes uz vidi novērtējuma procedūra, jo Direktīvas 85/337 I pielikumā minētie projekti ir sistemātiski jāizvērtē saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta 1. punktu, 4. panta 1. punktu un 5.–10. pantu (skat. iepriekš minēto 2006. gada 23. novembra spriedumu lietā Komisija/Itālija, 45. punkts).

53 Ņemot vērā iepriekšējos apsvērumus, jāatzīst, ka, nepiemērojot pirms būvniecības atļaujas izsniegšanas trešās sadedzināšanas līnijas īstenošanas projektam Direktīvas 85/337 5.–10. pantā paredzēto ietekmes uz vidi novērtējuma procedūru, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs direktīvas 2. panta 1. punkts un 4. panta 1. punkts.

Par otro iebildumu par Direktīvas 2000/76 12. panta 1. punkta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

54 Komisija Itālijas Republikai pārmet, ka tā nav darījusi sabiedrībai pieejamu ne atļaujas izmantot trešo sadedzināšanas līniju pieteikumu, ne atbilstošo atļaujas aktu, tādējādi pārkāpjot Direktīvas 2000/76 12. panta noteikumus.

55 Šī dalībvalsts pirmstiesas procedūras laikā ir norādījusi, ka 12. pants šajā gadījumā nav piemērojams, jo par trešo [sadedzināšanas] līniju nav ticis iesniegts neviens izmantošanas atļaujas pieteikums. Par to atbilstoši Likumā-dekrētā noteiktajai procedūrai 2003. gada 24. jūlijā ticis iesniegts vienīgi paziņojums par darbības uzsākšanu.

— Tiesas vērtējums

56 No Likuma-dekrēta 33. panta 1. punkta izriet, ka atkritumu reģenerācijas darbības var uzsākt, kad ir beidzies 90 dienu termiņš, skaitot no dienas, kad šo darbību uzsākšana ir paziņota teritoriāli atbildīgajai provincei. Šajā termiņā atbilstoši šī paša panta 3. punktam attiecīgās provinces iestādes pēc savas ierosmes pārbauda, vai reģenerācijas veikšanas nosacījumi ir izpildīti.

57 Šajā gadījumā par trešo sadedzināšanas līniju saskaņā ar Likumā-dekrētā noteikto vienkāršoto procedūru 2003. gada 24. jūlijā ir ticis iesniegts paziņojums par darbības uzsākšanu. Tam sekoja divi kompetento provinces iestāžu lēmumi: 2003. gada 21. oktobra lēmums par darbības uzsākšanas aizliegšanu un 2003. gada 19. decembra lēmums par atļauju.

58 Turklāt no Direktīvas 2000/76 12. panta 1. punkta izriet, ka jaunu atļauju pieteikumi jādara sabiedrībai pieejami publiskās vietās pietiekami savlaicīgi, lai ļautu iesniegt apsvērumus, pirms kompetentā iestāde pieņem lēmumu. Sabiedrībai jābūt pieejamam arī šim lēmumam, kas ietver vismaz atļaujas kopiju, kā arī jebkādus tā vēlākus grozījumus un papildinājumus.

59 Šīs normas mērķis, kā tas it īpaši izriet no Direktīvas 2000/76 preambulas trīsdesmit pirmā apsvēruma, ir nodrošināt procedūras caurskatāmību, sniedzot sabiedrībai iespēju iesaistīties lēmumu pieņemšanā pēc tam, kad saņemti pieteikumi par atļauju saņemšanu.

60 Līdz ar to jāatzīst, ka jaunas atļaujas pieteikuma jēdzienam jāpiešķir tāda nozīme, kas pilnība atbilst Direktīvas 2000/76 12. panta 1. punkta mērķim. Tāpēc šis jēdziens jāsaprot *lato sensu* kā jēdziens, kas attiecas uz jebkuru atļaujas piešķiršanas procedūrai pielīdzināmu procedūru.

61 Šī sprieduma 56. punktā minētais paziņojums par trešās sadedzināšanas līnijas darbības uzsākšanu, ņemot vērā tai raksturīgās iezīmes un it īpaši provinces iestāžu lomu, ir pielīdzināms jaunas atļaujas pieteikumam Direktīvas 2000/76 izpratnē.

62 Šis paziņojums *per se* ir būtu jādara pieejams sabiedrībai vienā vai vairākās publiskās vietās laikā, kas tai ļautu iesniegt apsvērumus kompetentajām provinces iestādēm, pirms beidzies 90 dienu termiņš, kas noteikts, lai tās varētu pārbaudīt, vai tiesību aktos paredzētie reģenerācijas veikšanas nosacījumi ir tikuši izpildīti. Taču attiecīgā paziņojuma pieejamība sabiedrībai nav nekādā veidā tikusi nodrošināta, tādējādi pārkāpjot Direktīvas 2000/76 12. panta 1. punktu.

63 Turklāt šī sprieduma 57. punktā minētie dažādie lēmumi, ko par trešo sadedzināšanas līniju pieņēmusi attiecīgā province, proti, aizliegums uzsākt darbību un atļauja, netika darīti pieejami sabiedrībai, tādējādi pārkāpjot šī paša panta prasības.

64 Ņemot vērā iepriekšējos apsvērumus, jāatzīst, ka, nenodrošinot, lai paziņojums par trešās sadedzināšanas līnijas darbības uzsākšanu būtu sabiedrībai pieejams vienā vai vairākās publiskās vietās un laikā, kas ir pietiekams apsvērumu iesniegšanai, pirms kompetentā iestāde pieņem lēmumu, un nenodrošinot, lai lēmumi par šo paziņojumu un atļaujas kopija būtu pieejami sabiedrībai, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Direktīvas 2000/76 12. panta 1. punkts.

Par tiesāšanās izdevumiem

65 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

66 Saskaņā ar šī reglamenta 69. panta 4. punktu Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) *ASM Brescia SpA* sabiedrībai piederošas "trešās sadedzināšanas līnijas" īstenošanas projektam pirms būvniecības atļaujas izsniegšanas nepiemērojot Padomes 1985. gada 27. jūnija Direktīvas 85/337/EEK par dažu

sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu, kas grozīta ar Padomes 1997. gada 3. marta Direktīvu 97/11/EK, 5.–10. pantā paredzēto ietekmes uz vidi novērtējuma procedūru, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs direktīvas 2. panta 1. punkts un 4. panta 1. punkts;

2) **nenodrošinot, lai paziņojums par "trešās sadedzināšanas līnijas" darbības uzsākšanu būtu sabiedrībai pieejams vienā vai vairākās publiskās vietās un laikā, kas ir pietiekams apsvērumu iesniegšanai, pirms kompetentā iestāde pieņem lēmumu, un nenodrošinot, lai lēmumi par šo paziņojumu un atļaujas kopija būtu pieejami sabiedrībai, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 4. decembra Direktīvas 2000/76/EK par atkritumu sadedzināšanu 12. panta 1. punkts;**

3) **Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus;**

4) **Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

[Paraksti]